

— Не зная — отвърна слонътъ и внимателно се вслушва къмъ далечния шумъ.

— Дошли сж да ловятъ слонове.

— Да ловятъ слонове ли?

— Да, да. . . Да ми изпилятъ рогата въ устата, а после да ги направятъ свои домашни животни. Ей сега чухъ това отъ самитѣ тѣхъ. И побързахъ да кажа. Чуй, слончо, тѣ и тебе ще уловятъ, и на широкия ти грѣбъ ще товарятъ своитѣ стоки и ще те удрятъ по главата съ чукче, както сега биятъ своитѣ домашни слонове. Ти си силенъ не имъ се давай. Не допускай да те възсѣда човѣкъ, нито да те товари.

— Никога нѣма да допустна това, — завика слонътъ, и въ малкитѣ му очи свѣтна злобень огънчець, а тромавигѣ му нозе гнѣвно затѣпкаха на мѣсто.

II

— Но следъ нѣколко дни и той и нѣколко други слонове ловко бѣха вкарани въ една здрава ограда. И той бѣше уловень. . .

— Змията бѣ права: хората го свързаха, отръзаха му зжбитѣ и зеха да го опитомяватъ. Но това не бѣ тѣй лесно: слонътъ не можеше да забрави прежната свобода и оня день, когато тѣй отчаяно той се бори за тая свобода съ неочакванитѣ си врагове. И скжпо я продаде той. Той и сега помни, какъ въ своята дива ярость ловѣше съ хобота си хора и ги хвърляше на земята, какъ тѣпчеше съ нозе неловкия врагъ, какъ поразяваше до смъртъ нѣкой зазяпалъ се ловець.

Но нищо не помогна: нито зжи, нито хоботъ, нито бѣсенъ ревъ и луди скокове — той бѣ уловень. Днигѣ единъ следъ другъ течатъ и полека-